

CHRISTEL BOTTENHEFT

Team gemeenteraad

Politiek is oorlog zonder bloedvergieten, volgens Mao Zedong. Gelukkig is het in de meeste gemeenteraden niet zo erg. Maar toch kom ik regelmatig situaties tegen die wel aan de stelling doen denken. Initiatieven die worden geblokkeerd omdat ze bij de ‘verkeerde’ partij vandaan komen, verhitte of juist onderkoelde confrontaties in openbare vergaderingen en besluitvormingsprocessen die vastlopen omdat politici elkaar het licht in de ogen niet gunnen.

Natuurlijk is dat niet vreemd. Waar mensen samenwerken, ontstaat frictie. In elke organisatie, in elk bedrijf. Wel vreemd is het verschil in terminologie waarmee dergelijke situaties worden aangepakt. Bijna overal wordt dan ingespeeld op ‘teamgevoel’. Maar niet bij gemeenteraden. Alleen al de insinuatie dat een gemeenteraad een team zou kunnen of zelfs zou moeten zijn, leidt bij velen tot heftige reacties. En dus doen we daar aan samenwerking in plaats van aan teamwork. En doen we daar niet aan teambuilding, maar organiseren we raadsconferenties.

Wat maakt het eigenlijk uit of een gemeenteraad een team genoemd wil worden? Laten we voor een antwoord op die vraag eens kijken naar de definitie van ‘team’: een groep die samenwerkt in een poging een gezamenlijk doel te realiseren. Als je als raad weigert jezelf team te noemen, wat zegt dat dan over je intenties? Ben je niet bereid tot samenwerking, of zie je niets in het gezamenlijke doel, wat bij gemeenteraden neerkomt op het nemen van goede besluiten voor je gemeente? Maar als je doorvraagt, blijken de meeste raadsleden met die onderdelen weinig tot geen moeite te hebben. Ze verschillen hoogstens van mening over de werkwijze of over wat een goed besluit eigenlijk is. En dat komt in elk team voor. Jezelf als raad bewust geen team noemen, lijkt dus een gemiste kans om aan positieve beeldvorming te doen. En dat kunnen veel raden zich eigenlijk niet permitteren. Dus waar komt die weerstand tegen het woord ‘team’ dan vandaan?

Profilering, denkt u nu wellicht. Profilering is een essentieel deel van het werk van individuele raadsleden. En individuele profilering past niet bij een team, toch? Maar kijk eens naar voetbal of een andere teamsport. Daar hebben de spelers een duidelijk doel (winnen!) waar ze als team aan werken. En ondertussen zijn individuele spelers hard bezig zich te profileren. Ze azen op een plek in de nationale selectie, willen een transfer of proberen een basisplek te veroveren. En ook buiten de sport zie je profilering in teams. In het bedrijfsleven gebruiken individuele leden hun team om promotie te maken, een bonus binnen te halen of ontslag te voorkomen. Soms heeft een team als geheel voordeel bij die pogingen tot profilering, soms juist helemaal niet. En als al die groepen zich desondanks 'team' noemen, waarom wil een gemeenteraad dat dan niet? Natuurlijk zijn er in enkele gemeenten fracties die zich willen profileren door zich juist zo veel mogelijk buiten het systeem te plaatsen. Maar dat zijn er niet genoeg om de brede weerstand tegen het woord 'team' te kunnen verklaren.

Er is blijkbaar nog wat anders aan de hand. Iets dat maakt dat veel raadsleden alleen tijdens de jaarlijkse roeiwedstrijd lid van team gemeenteraad genoemd willen worden. Gaat het erom dat er fracties zijn waar ze liever niet mee geassocieerd willen worden? Willen ze toch ruimte houden om de belangen van de gemeente indien nodig opzij te zetten ten gunste van hun eigen profilering? Of zijn deze raadsleden wellicht de enige die snappen dat teams eigenlijk altijd dekmantels zijn voor individuen die hun eigen gewin nastreven? Boeiende vragen om eens met uw raad te bespreken. Op de eerstvolgende teambuildingbijeenkomst bijvoorbeeld.